

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΤΟΣ Γ'. ΜΑΪΟΣ 1910 ΤΕΥΧΟΣ ΙΙΙ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μπετόθεν, ὑπὸ Ἀγγελικῆς Παναγιωτάτου.
Ε. Ροστάν. (Τέλος).
Ἡ Ξυλογλυφία ἐν Ζακύνθῳ, ὑπὸ Λεων. Ζώνη.
Ὁ Γαλλῆς, ὑπὸ Β. de Prandral.
Μειδιάματα.
Ὁ Μωρεῆς.
Ἄσμα τῆς ψυχῆς, ὑπὸ Μ. Δουράκη.
Μάρκος Τουαίν.
Περικλῆς Γιαννόπουλος, ὑπὸ Δίκ.
Ποικίλη σελίς.
Καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις, ὑπὸ Δίκ.
Γράμματα καὶ Τέχναι.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ὁ Χριστὸς ἐν τῇ Τέχνῃ. (Ἐξ πίνακες ἑξῶν ζωγράφων).
Αἱ ἕχθαι τοῦ Ἰερδάνου.
Ἁγία Σιών.
Γεσθημανῆ. Ὁ τάφος τῆς Θεοτόκου.
Τοῦρκοι παίζονται, ὑπὸ Ε. Ἰωαννίδου.
Προσωπογραφία, ὑπὸ Ε. Ἰωαννίδου.
Ὁ θάνατος τοῦ Ἀγωνιστοῦ, ὑπὸ Βύρ. Κοντοπούλου.
Μωρεῆς, σχεδιογράφημα ὑπὸ Sem.
Ἀγρός, ὑπὸ Ἀγγελικῆς Στεφάνου.
Οἱ Ἀπόκληροι, ὑπὸ Ν. Γεωργαντῆ.
Ἀνάγνωσις, ὑπὸ Θαλείας Φλωρῆ—Καραβία.
Ἀκολουθεῖ μοι ! ὑπὸ Ε. Ἰωαννίδου.
Ὁ Φαλλίερ ἐξερχόμενος τοῦ Παρισίου Salon.
Λέων Εὐατρατίου.
Μιχ. Ἀρνιωτάκης.

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΔΡ. 12.

ΓΡΑΦΕΙΑ Ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη 22α

ΑΘΗΝΑΙ

“ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ,”

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ

Διευθυντής Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Χαγιάδων Τροικαῖη 22α.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ἑτησίᾳ προηληρωτέα

Ἐν Ἑλλάδι δρ.	12
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ.	12
Ἐξάμηνος φρ.	6

Ἐκκιστον τεύχος τιμῆται 1 δραχμῆς.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ζήτημα ἔλυτον μεταξύ τῶν ἀρχαιολόγων εἶνε, ἂν τὰ γνωστά ἀρχαῖα ἀγάλματα, τὰ καλούμενα Ἀπόλλωνες ἢ Κούροι, παριστάνουν θεοὺς μόνον, ἢ ἥρωας καὶ θνητοὺς. Πολλοὶ ἐνδείξεις μέχρι τοῦδε παρείχον τὸ ἐνδόξιμον, ὅτι τὰ ἀγάλματα τὰυτὰ ἠδύνατο νὰ παριστώσι καὶ ἥρωας καὶ θνητοὺς.

Διὰ τοῦτο τὰ δύο κολοσσιαῖα ἀρχαῖα ἀγάλματα, τὰ ἀνακαλυφθέντα ἐν Δελφοῖς, ἐγαμκτρήσθησαν ἀπὸ τὸν κ. Ὠμόλλ, ὅστις πρῶτος τὰ ἐδημοσίευσεν ὡς ἀγάλματα τῶν Διοσκουρέων, ἢ μᾶλλον παριστάνοντα τὸν Κλέοβιν καὶ Βίτωνα. Τὴν τελευταίαν αὐτῶν ὀνομασίαν ἐστήριξεν ὁ κ. Ὠμόλλ ἐκ τῆς βουστρουφιῶδὸς ἐπιγραφῆς τοῦ ἐνὸς τῶν βάθρων τοῦ κολοσσοῦ, ἣτις ἀνεφέρει τὸν γλυπτὴν Πολυμήδην τὸν Ἀργεῖον. Ἐπειδὴ δὲ ἦσαν Ἀργεῖοι οἱ δύο ἀθληταί, οἱ κατόπιν καὶ ἥρωες ὀνομασθέντες μετὰ τὸν ὑπὸ τῆς Πραξ χαρισθέντα γλυκὺν θάνατον, κατόπιν τῆς εὐχῆς τῆς μητρὸς των, κατὰ τὸν γνωστὸν μῦθον, ὅτε τὴν ἑώραν πρὸς τὸ ἱερόν τῆς θεᾶς κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, συνεπέραναν ὁ κ. Ὠμόλλ, ὅτι τὰ παριστάνον τοὺς δύο Ἀργεῖους ἥρωας.

Ἡ ἐπιγραφὴ, ἐκτὸς τῶν λέξεων «Πολυμήδης ἐποίησε», εἶχε καὶ ἄλλα γράμματα δυσαναγνώστα καὶ ἐφθαρμένα.

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Αὐστριακῆς Σχολῆς κ. Προμερστοῦν, ἀσχοληθεὶς μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην καὶ ἀναχωρῶν ἀπὸ τῆν ἰδέαν ὅτι τὰ δύο ἀγάλματα ἦσαν μὲν χωριστά, ἀλλὰ ἀντιστοιχοῦν, εἶχε τὴν εὐτυχῆ ἐμπνευσιν νὰ συνδυάσῃ τὰς δύο ἐπιγραφὰς καὶ νὰ κατορθώσῃ νὰ τὰς ἀναγνώσῃ.

Αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται συμπληρούμεναι καθορίζουν πράγματι τὰ δύο ἀγάλματα εἰς τοὺς Κλέοβιν καὶ Βίτωνα, ὅπως ὑπέθεσε κατ' ἀρχὰς καὶ ὁ κ. Ὠμόλλ. Ἀναγινώσκονται δ' ὡς ἑξῆς: «Κλέοβιν καὶ Βίτων τὴν μητέρα οἱ δύο ἤγαγον. Πολυμήδης Ἀργεῖος ἐποίησιν».

Κατόπιν τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης μένει νὰ ἐρευνηθῇ καὶ ἡ ταυτότης τῶν ἄλλων ὁμοίων Ἀπολλῶνων ἢ Κούρων, τῶν ὁποίων πλουσίαν συλλογὴν κατέχει τὸ μουσεῖόν μας.

*

Ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἐταιρεία ἀνέθεσεν εἰς τὸν κ. Βερσάκην νὰ ἐρευνηθῇ τὰ τῶν μνημείων τῆς νοτίου πλευρᾶς τῆς Ἀκροπόλεως Ἀθηνῶν καὶ ἤρξαντο ὑπ' αὐτοῦ αἱ πρὸς τοῦτο ἐργασίαι. Ὁ κ. Βερσάκης ἀνεκάλυψε τὰ θεμέλια τοῦ γοργυκίου μνημείου τοῦ Νικίου, τὴν θέσιν τοῦ Ἐλευσινίου, πολλὰς δὲ νέας λε-

πομερείας διὰ τὸ Ὠδεῖον τοῦ Ἡρώδου καὶ τὸ Ἀσκληπιεῖον, τὰ ποῖα, ὡς ἐσαφηνέως μέχρι τοῦδε ἐρευνηθέντα ὑπὸ τοῦ Τούκερμαν καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ, θέλει ἐκδώσει ἐκ νέου. Ὁ κ. Βερσάκης εὔρε καὶ καθορίζει ἀκριβῶς τὸ σέμενον τοῦ Ἀσκληπιείου, ἔτι δὲ ἐξηκρίβωσε τὰ τῆς Στωᾶς τοῦ Εὐμένους, τῆς ὁποίας εὔρε πολλὰ μέρη ἀρχιτεκτονικὰ ἀγνωστούμενα.

Εἰς τὸν κ. Ρωμαῖον, ἔφορον, ἀνετέθη ἡ ἔρευνα τοῦ παρὰ τὰ Ἐλαιοτριβεῖα γώρου, ἐνθα ἐλπίζεται ὅτι σπουδαιότατα εὐρήματα θὰ ἔλθωσιν εἰς φῶς καὶ τοπογραφικὰ ζητήματα πολλὰ τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν θὰ λυθῶσιν.

Ἐν Ἐρετρίᾳ ὁ κ. Κουρουγιώτης θὰ ἀνασκάψῃ τὸν περιφθονοῦ ναὸν τοῦ δαφνηφόρου Ἀπόλλωνος, τὸν ὁποῖον πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν εὔρεν, ἐν δὲ Παγασαῖς ὁ κ. Ἀρβανιτόπουλος θὰ ἐρευνηθῇ νέον πύργον, πλήρη γραπτῶν μαρμαρίνων στηλῶν, ἕνα ναὸν τοῦ Διονύσου Πελέκως Ἰσως, ἀρίστης ἐργασίας, ἀμιλλωμένης πρὸς τὴν τοῦ Ἐρεχθίδου καὶ τοῦ θεατροῦ τῆς Λαρίσης, τοῦ ὁποῖου τὸ προσκλήθιον σφίζεται ἐν καλῇ καταστάσει.

*

Ἡρξάτο ὑπὸ τῶν Ἀμερικανῶν ἀρχαιολόγων αἱ ἐν Σάρδεσιν ἀνασκαφαὶ εἰς τὸν γῆρον εἰς ὃν ὑποτίθεται ὅτι ὑπῆρχεν ὁ ναὸς τῆς Κυβέλης, εὐρήθη δὲ εἰς βωμὸς ἀφιερωμένος εἰς θεᾶν.

*

Ὁ κ. Βερσάκης, νέος ἀρχαιολόγος σπουδάσας ἐν Γερμανίᾳ, ἐξέδωκε μελέτην περὶ Διονυσιακοῦ θεατροῦ Γερμανιστί, εἰς ἧς ἀνατρέπονται ἀρῶν αἱ θεωρίαι τοῦ κ. Δαίρπφελδ.

*

Ἐν τῇ Ἀμερικανικῇ σχολῇ ὁ διευθυντὴς κ. Hill ὁμίλησε περὶ τῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀνασκαφῶν ἐν Παλαιᾷ Κορίνθῳ, καὶ ἰδίως ἐν Πετρήνῃ ἐνθα εὐρέθησαν τέσσαρες δεξαμεναί. Εἶτα ἐπραγματεύθη περὶ ἐπιγραφῆς εὐρεθείσης ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῇ Ἀκροπόλει λογαριασμοῦ ἱερῶν χρημάτων τοῦ ἔτους 379 μ. Χ. Ὁ κ. Dismoor ὁμίλησε περὶ τῶν θησαυρῶν τῶν Κνιδίου καὶ Σιφνίου.

*

Ἐν Δῆλῳ δαπάναις τοῦ φιλαρχαίου Γάλλου δουκὸς κ. Λουμπᾶ ἤρξαντο, διευθύνοντος τοῦ κ. Ὀλλῶ, ἀνασκαφαί. Ἐλήφθησαν καὶ προφυλακτικὰ μέτρα διὰ τὴν διατήρησιν τῶν εὐρημάτων.

Ἡρξισαν ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἀμερικανικῆς σχολῆς κ. Χιλ ἐργασίαι εἰς τὴν παρὰ τὸ Διονυσιακὸν θεᾶτρον Εὐμένειον σταῖν.

Ἐπαναλαμβάνονται προσεχῶς αἱ ἐν ἀρχαῖᾳ Κορίνθῳ καὶ Σικυῶνι ἀνασκαφαί.

ὑπὸ τῆς Ἀμερικανικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς θὰ ἐνεργηθῶσιν ἀνασκαφαί εἰς Σίγγενα παρὰ τὸν Ταύγετον τῆς Λακεδαιμόνος καὶ εἰς Λέγκιον, ἀρχαῖον λιμένα παρὰ τὴν Κορίνθον.

*

Ὁ κ. Α. Φιλαδέλφειος ὁμίλησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀρχ. Ἐταιρείας, ἀνακοινώσας τὰ πορίσματα τῶν ἐν Ἐρμιονίδι ὑπ' αὐτοῦ γενομένων δοκιμαστικῶν ἀνασκαφῶν, καθ' ἃς ἀνεῦρεν ἑκατοντάδα τάφων, ὧν πλεῖστοι ἦσαν σεσηλημένοι. Ἐκ τῶν εὐρημάτων σπουδαιότερον εἶνε ἐν κατωτέρῳ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ συνδρομηταί μας δωρεὰν εὐαρεστηθῶσι καὶ ἀποστείλωσιν ἅμα τῇ λήρῃ τοῦ παρόντος φύλλου τὴν συνδρομὴν τοῦ δεκάτου ἔτους, ἂν εὐθείας πρὸς τὴν ἐν Ἀθήναις Διεύθυνσιν.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΝ ΤΗ ΤΕΧΝῃ

ΜΠΕΤΟΒΕΝ

— Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ —

Ζωή, λέγει ο Ποικίλος «βραχύ έπεισόδιον μεταξυ δύο αιώνοτήτων θανάτου». Η Σκέψις, «άστραπή μεταξυ δύο άτερμών νυκτών».

Την ήρωϊκήν ταύτην φράσιν έλάχιστοι μέχρι σήμερα ήδυνήθησαν να προσφέρωσι χωρίς να γίνωσι θύματα.

Έλάχιστοι οι ήρωϊκώς άποδεχόμενοι την τραγικότητα της έφημέρου ύπαρξως με την Τυχαίαν προσπαθειαν, με την έλπίδα και την άπογοήτευσιν πρὸς την εύρύτεραν του Ίδανικού εκδήλωσιν.

Και όμως υπάρχει τάξις εύαριθμος ανθρώπων δια τους οποίους η Έπιστήμη ή η Τέχνη (διότι εις τὰ ιδανικά των οι δύο ούτοι κύκλοι έράπτονται) είναι το θυμαίσιον όργανον που άποκαλύπτει εις ήμεις την άεννάως ρέουσιν ένκλαγγή των φαινομένων και καθιστά δι' αυτού και μόνο την ζώνν ύποφερτήν και άσυλλήπτως, άληθινά θεϊκώς ήδονικήν· άλλ' εις την ύπεροχήν εκείνην της άντιλήψεως έλάχιστοι διάνοιξι μέχρι σήμερα ήδυνήθησαν να φθάσωσι και φθάσασιν να αϊσθωνώσι την Όλύμπιον εύδαιμονίαν και γαλήνην. Μεταξυ των ύπερόχων αυτών δικαιοών την πρώτην ίσως κατέχει ο Μπετόβεν. Και λέγομεν ύπερόχων, διότι άπαιτείται τῷ όντι ύπεράνθρωπος ήρωϊσμός δια ν' άντιληφθῆ τις ούτω την Ζωήν εν τῇ Έπιστήμη ή τῇ Τέχνῃ, άπαιτείται Τιτάνειος άντοχή δια να δυνθώμεν ν' άποδεχθώμεν με Διονύσιον χαράν την ούτως έστειμένην της βασιλικής αυτης πορφυρας ύπαρξιν.

Αί έπιστολική του Μπετόβεν γενικώτατα μάς

άποκαλύπτουν την πικροτάτην άπογοήτευσιν την κριεούσασιν την ψυχήν του κατὰ το μικρόν της Ζωής του πρὸς το πλεονόν της Δυστυχίας ταξείδιον. Και όμως ο έκλεκτός εκείνος της Δικνοίικε μάρτυς, ο ύπερόχος σκεπτικιστής κατορθώνει κατὰ τὰ τέλη του βίου του με τραγικήν ήρεμίαν, με Όλύμπιον γαλήνην να θεάται τον κόσμον. Και κατασκατάλαξ ή ύπερόχος εκείνη διάνοιξι όλην αυτης την έντασιν και την δηλητηριασμένην ζώνν πρὸς έπίτευξιν του ύψηλότερου Ίδανικού, του Ίδανικού της Χαρῆς, του Ίδανικού της Εύτυχίας, ή όποιαι έλεθερόναι από τὰ στενά όρικ του πλάνητου και άνοίγει την μεγάλην πύλην εις τὰ πέραν του όρατου.

Τραγικώτερον τῷ όντι τραγωδίζην ούδέποτε έπικρίεν ή άνθρωπινή ψυχή.

Ο Λουδοβίκος Μπετόβεν έγεννήθη εν Bonn πλησίον της Κολωνίας κατὰ Δεκέμβριον του 1770. Είναι μίξι από τὰς μεγαλειότερας του λήξαντος αιώνος μεγαλοσύνης. Από της άπλής Σονάτας μέχρι της μεγαλοπρεπούς Συμφωνίας έδημιούργει δικρωδῶς άριστουργήματα. Πάντες οι κριτικοί άναγνωρίζουν ότι άνήλθεν εις μουσικά ύψη άγνωστα μέχρι της εποχής εκείνης και μέχρι σήμερα έτι. Η Ζωή του είναι άπικυστος πάλη ως είναι ή ζωή όλων των έκλεκτών, οι όποιοι δεν ύποτάσσονται εις το μέτριον της ψυχῆς· είναι πάλη θλιβερά ώς τὰ πολλά άνευ μεγαλείου, άνευ εύτυχίας, πάλη εν τῇ μονώσει και τῇ σιγῇ.

Η άλγεινή νύξ των κόσμων φωτίζεται υπό θεϊων άνκλακμῶν ύπερόχων ύπαρξων, αΐτινες όσκις δεν κατορθούσι να κρύσωσι τον πυκνόν του σκοτους πέπλον, δεικνύουσιν έστω και στιγμιωδῶς την όδον πρὸς την πηγὴν του φωτός. Αί ύπερόχοι εκείνοι του πόνου ψυχαι πάλαιουσι δικρωδῶς μεμονωμένω, διεσκορπισμένω εις όλας τὰς χώρας καθ' όλους τους αιώνας, άλλ' εν τῷ

κόσμῳ της Ίδίας· τὰ δικρωδῶματα του χρόνου και της έκτάσεως καταπίπτουσι και τὰ ύπερόχη της καθημερινῆς πάλης θύματα άποτελοῦσι τον λαόν των ήρώων. Και δεν άποκαλοῦμεν ήρωας εκείνους, αΐτινες ήθελήθησαν μόνον δια της ύπεροχῆς της σκέψως ή της ίσχύος, άποκαλοῦμεν κυρίως εκείνους, αΐτινες ύπήρξαν μεγάλοι δια της του αίσθηματος εύγινείας, ώς ή ύπερόχος διάνοιξι εκείνου, του όποιου σήμερα εις γενικώς, γενικώτατα γρημμάς τον βίον θά χαράζωμεν — «Δεν άναγνωρίζω ύψηλότερον σημείον ύπεροχῆς του της άγχιότητος» λέγει που ο ύπερόχος πνευμένος.

Και όντως, άνευ μεγαλείου χαρακτήρος, μέγας άνήρ δεν είναι δυνατόν να ύπαρξῃ, οὔδε μέγας της Τέχνης λειτουργός· άνεξαρτήτως της έφημέρου εύτυχίας, ο χρόνος καταστρέφει τὰ κενά έιδωλα, τὰ όποια έλάτρευσε το πλήθος.

Των άλλθως ήρώων ή ζωή σχεδόν πάντοτε άποτελεί μικρόν μαρτύριον. Είτε διότι ή τραγική είμχμένη ήθέλησε να σφρηλακτήσῃ την ψυχὴν των επί του άκμονος του φυσικού και ήθικού πόνου της πένις και της νόσου· είτε, διότι ή ζωή των έδηλητηριάσθη και ή καρδιά των συνετρίθη υπό της οδύνης των περίξ· τὰ ύπερόχη ταῦτα θύματα κέκτηνται το διπλοῦν μεγαλείου, της θύματα κέκτηνται το διπλοῦν μεγαλείου, της Σκέψως και του Πόνου. Χωρίς να έρευνήσῃ τις τὰ έργα των και να ακούσῃ την φωνήν των θα άναγνωσῃ εις τους όφθαλμούς των, εις την του βίου των ιστορίαν, ότι οὔδέποτε ή Ζωή είναι μάλλον ύπερόχος, γονιμώτερον και ύψηλότερον ή εν τῷ άλλει. Οθεν οι εν τῇ βιοπάλῃ δυστυχεῖς όσκις αίσθάνονται, έξηνητημένοι άναπνύουσι την

κουρασμένην καρδίαν των επί των γλυκοδίων των μαρτύρων γονάτων και άντλοῦσιν έξ αυτων παρηγορίαν, διότι εκ των έρῶων εκείνων ψυχῶν άναχρῶει χειμῆρος γαλήνη και ίσχυος και ίσχυρος άγχιότητος.

Εν τῇ των ήρώων του πνεύματος λιγιδων την πρώτην ίσως κατέχει θέσιν ο ίσχυρός και άγνός Μπετόβεν. Κατὰ τον Rolland ο Μπετόβεν είναι μίξι των ύψηλότερων και άγνοτέρων κορυφῶν της άνθρωπίνου συνειδήσεως— άναμριότως ή άγνοτέρα και ή ύψηλότερη. Αὐτός ο ίδιος εν μέσῳ των δεινῶν του προτείνει τον ένκτόν του ως παράδειγμα και στήριγμα εις τους λοιπούς δυστυχεῖς και γράφει: «Ο δυστυχεῖς άς παρηγορηθῆ συνκντων άδελφῶν όστις πρὸς τὰ της φύσεως εμπόδια έπραξε πᾶν ό,τι ήδύνατο να καταστῆ άνθρωπος αξίος του όνόματός». Φίλος του, ο όποιος τον έγνωρίσε καλῶς, ο Schlosser λέγει περί αυτού— «Όσον μεγάλη και άνήτο ή Τέχνη του, ή καρδιά του ήτο άκόμη άσυμφατίως μεγαλειότερον». Και όντως, όσον ή άσθένεια του, όσον ή άτέλεια της άκοῆς ήθετε φραγμῶν μεταξυ αυτού και του κόσμου, τόσο τὰ κισθηματά του διεχόνοντο πλούσις εις την χαράν και τὰς θλίψεις των άλλων... Κατορθώσας δια πολυετων μάχων και άγώνων να νικήσῃ τον πόνον και να πραγματοποιήσῃ τον ύψηλόν προσορισμόν του, όστις, ως έλεγε, συνίστατο εις τὸ να έμφυσήσῃ όλίγον θάρρος εις την πτωχὴν άνθρωπότητα, ο νικητής ούτος Προμηθεύς γράφει εις φίλον του— «Ανθρωπε, έχει τὸ έγώ σου ως βοηθόν».

[Έπειτα το τέλος].

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ

ΕΔΜΟΝΔΟΣ ΡΟΣΤΑΝ*)

Ο κριτικός Λέων Μπλουμ οτε παρεστάθη ο «Συρανό» έγραψε περί Ροστάν την εξής κριτικήν, ήτις ενέχει πολλάς άληθείας.

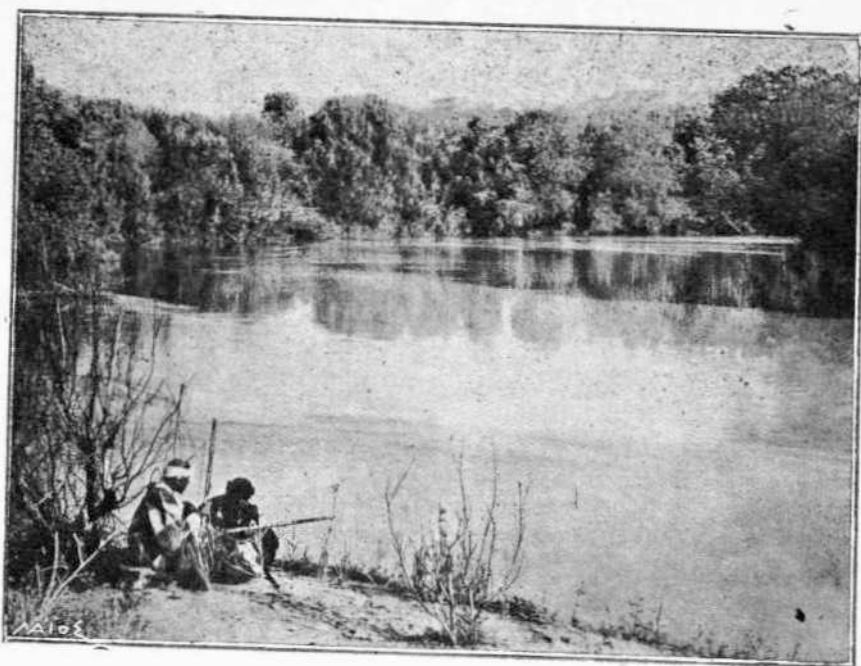
«Παραδέχομαι ότι εις τον Ροστάν ενυπάρχει και τι έκτακτόν και έξαιρετικό. Εξείνο όμως που μου φαίνεται έξαιρετικό είναι το άθοςισμα των ιδιοφυϊων, από τὰς οποίας ή καθεμία, λαμβανομένη χωριστά, δεν ύπερβαίνει τὰ όρια του κοινου και συνήθους.

Εις την έπινοήσιν και την εύρεσιν την δραματικήν δεν είναι άνώτερος του Δουμά πατρός και του Σαρδου. Εις τον πλοῦτον και την στερεότητα της ποιητικής αναπτύξεως εύρίσκειται κάτω από τον Κατουά Μανδῆς. Εις την χάριν και την ζωηρότητα του ρυθμου πολυ άπέχει από τον θαυμασίον Μπαυβίλ και εξισούται άλλῶς πρὸς τον Πονσον και τον Μπερζεράκ. Όσον δια την λυρικὴν φαντασίαν—έννοῶ την ιδιότητα του δημιουργείν εικόνας—αυτή παρὰ τῷ Ροστάν φαίνεται πολυ άβεβαία και δεν ύπερβαίνει τον μέσον όρον του ταλάντου των κλασικῶν Παρνασιακῶν, ενῶς Ἀρμάν Σιλβέστρ, ή ενῶς Κοππέ. Ο,τι προσιδιάζει περισσότερον εις τον Ροστάν είναι ή εύκίνητος· καλαισθησία του, ή όποια τον κάμνει να πέρην άδιακρίτως καθέτι

*) Τέλος.

που ή πρώτη κίνησις της έμνεύσεως του υποβάλλει, πράγμα το όποιον άλλως τε δεν είναι μαλακόν. Τίποτε άλλως τε ασύμφωνον δεν του βλέπω ούτε εις την άφθονίαν και την ακρίβειαν του λεξιλογίου, ούτε εις την λεπτότητα και το καινοφανές της συγνήσεως, ούτε εις την φιλοσοφικήν εύρύτητα της σκέψεως. Ίσως μάάλιστα αυτά είναι τὰ άσθενέστερα σημεία του Ροστάν. Το κυριώτερον χάρισμα ίσως, είναι το πνεῦμα, κάποια επιτήδευσις κυριαστική, κάποια χαριτωμένη ίπποτική φιλαρέσκεια, το πτεροπών δηλαδή λοφίον. Αλλά το λοφίον αυτό, με τὰ κυματίζοντα πτερά, το έχουν και ο Γκοτιέ και ο Ριστέν, χωρίς να είμπορούν να όνομασθουν μεγαλοφρεῖς.

Από την προχειροτέρην ανάλυσιν διακρίνει κανείς εύκολα που εγκείται ή μεγαλοφρία του Σαίξπηρ, του Ουγγό, του Λαμαρτίνου ή του Βερλαίν. Δεν βλέπομεν όμως που έδρεῖται ιδιαιτέρως ή μεγαλοφρία του Ροστάν. Κανένα από τὰ ποιητικά του χαρίσματα, λαμβανόμενον έξχωριστά, δεν προσεγγίζει καν την μεγαλοφρίαν. Ο,τι είναι έξαιρετικό παρ' αυτό είναι ο συνδυασμός ιδιοτήτων, εκ των οποίων καμία δεν είναι ύπερτέρα, αλλά τὰς οποίας δεν εύρίσκει κανείς συνήθως συγκεντρωμένας εις ένα και τον αυτόν άνθρωπον. Δώσατε εις τον Δουμάν πατέρα την λαμπράν άνεισιν του Μπερζεράκ και θα γράψῃ ένα «Συρανό». Δώσατε

Αι όχθαι του
Ιορδάνου.

εις τον Μανδές την ευκαμψίαν και την δραματικήν γονιμότητα του Σκριμπ και θα γράψη ένα δράμα ανώτερον από τον «Συρανό» μόνο; του και το ζήτημα είναι αν είμπορούμεν να ονομάσωμεν μεγαλοφυΐαν την μοναδικήν ίσως συνάραξιν πλειοτέρων ταλάντων. Ο Ροστάν δέν είναι μεγάλο ποιητή. Είναι μεγάλο... έπρεπε να εφρεθή μία λέξις δια να εκφράση την σύνθεσιν του μοναδικού αυτού είδους. Έν τούτοι; εάν δέν είναι μεγάλο ποιητή; είναι κάτι τι μέγα.

*

Ο Ροστάν υπήρξε τυχερός άνθρωπος; εις όλα, ιδίως; δε εις τον γάμον του. Σπανίως; συγγραφεύ; ηνώθη από σύντροφον τόσο υπέροχον.

—Η γυναίκα μου, ειπεν ο Ροστάν εις ένα δημοσιογράφον, είναι ο πλανητικός μου συνεργάτης; εις τον όποιον όφείλω όλην μου την εργασία. Όταν εργάζομαι, είμαι ανυπόφορος; τον έννοω έπειτα και ο ίδιος.

‘Αλλά το πλάσμα αυτό μου το έστειλεν ή Θεία Πρόνοια δια να με άνεχεται, να με ξεκουράζη, να μ' ενθαρρύνη, να με περιποιηται σαν μορφο παιδί. Όπως είμαι κατεσκευασμένος ψυχικώς; δέν θα ήμπορούσα να εργασθώ χωρίς την βοήθειάν της. Ο «Σαντεκλέρ» είναι έργον δικό της; και δικό μου.

Η κ. Ροστάν λεπτοκαμωμένη, νευρικού οργανισμού, δέν είναι όραία, αλλά είναι εκτάκτως συμπαθητικού έξωτερικού. Από το όλον της αναδίδεται ή ασύλληπτος; χάρις; ή ιδιόμορφα εις την Γαλλίδα. Κάποια όχρότης; χυμένη εις το πρόσωπόν της είναι ίσως αποτέλεσμα της συνεργασίας; εις τον «Σαντεκλέρ», και των συγκινήσεων, τάς; όποιάς; εδοξίμασε.

Τόν άνδρα της τον λατρεύει και κατορθώνει εις την πυκνήν διανοητικήν ατμόσφαιραν εις την όποιαν ζή, να διατηρηται καλή νοικοκυρά, όπως όμως; την έννοούν αι Γαλλίδες; δηλαδή όχι όκληράν και επίμονον και επίδεικτικήν, άλλ' άθόρυβον και άπαρτηρητον.

Άγια Σιών.

Γεσθημανή.

Ο τάφος της Θεοτόκου.

Έχρηάζοντο όλα αυτά τα προσόντα δια να μείνη ή κ. Ροστάν ο καλλίτερος συνεργάτης του συζύγου της. Διότι δέν είναι υπερβολή μετροφοροσύνης ή όμολογία του Ροστάν ότι είναι αφόρητος όταν εργάζεται. Από την στιγμήν που το σχέδιον και ή προμελέτη έτελείωσε και αρχίζει πλέον ή κατάστροφος εις το χαρτί, ο Ροστάν γίνεται άμύλητος; νευρικός; σχεδόν άγριος. Κλείεται εις το σπίτι, δέν θέλει να βλέπη ούτε ν' ακούη κανένα, και όλη ή ύπηρεσία του πρέπει να πατη εις τα νύχια δια να μη τον άνησυχήση.

Με διάφορα κουδοόνια είδοποιεί ποτε θέλει να φάγη, να πιη, ή να ετοιμάσουν το άμάξι του. Και ή μόνη φωνή, την όποιαν ακούει κατά το διάστημα αυτό, είναι ή ιδική του, διότι μονολογεί διαρκώς, άπαγγέλλων έχατόν φορές τον ίδιον στίχον.

Όταν πλησιάζει το τέλος του έργου, ο έννος του είναι ταραγμένος; και ή κ. Ροστάν ξενυχτά εις το προσέφαλόν του, τρέμονσα διαρκώς; μήπως; ή μεγάλη υπερδιέγερσις του προξενήση κακόν.

Αί γυναίκες όλων των ανθρώπων, τους όποιους κατατρώνει ή εργασία, των ανθρώπων που τα νεύρα τεντώνει ο κόπος και ή δίψα της δόξης; θα εξαμναν καλά να πάρουν μαθήματα από την γυναίκα του ένδόξου Γάλλου ποιητού.

Είναι αδύνατον αυτό το υπέροχον άνθος, που λέγεται επιτυχία, να ανοίξη και να σκορπίση τά μυσρά του χωρίς κάποιον γλυκύν και ήμερον ή περιποιητικόν άέρα αγάτης. ‘Αλλ' αυτή ή ανεκτικότητα; και ή άφροσύνη; έχουν έπειτα την πληρωμήν των. Δέν είναι όλίγον ένα; συγγραφεύ; θριαμβευτής; να όμολογή ότι το έργον του είναι κατά το ήμισυ της γυναίκος; του.

*

Ο Κοζλέν ειχεν ειπει ότι αν ο ποιητής του «Συρανό» ήθελε, θα καθίστατο ένδοξος; ούμόνον ως ποιητής; αλλά και ως ήθοποιός. Διότι ο Ροστάν κατέχει το απαράμυλλον προτέρημα της; άπαγγελίας; των στίχων.

Ο Ροστάν έσχε την ιδέαν να ύποδυθη κάποτε τον πρωταγωνιστήν εις τάς «Ρωμανέσας». Η επιτυχία του υπήρξε μεγίστη, ένθ' δε το κοινόν τον επευφήμει φρενητιωδώς; κάποιος; Άγγλος; θεατρώνης; παρουσιάσθεις εις τον θαλαμίσσον του Ροστάν του προέτεινεν όπως μεταβή δια σειράν παραστάσεων εις την Άγγλίαν αντί διακοσίων φράγκων καθ' έσπέραν.

—‘Αλλ' εγώ είμαι ο Έδμόνδος Ροστάν! τή απήνησε γελών ο ποιητής.

Ο Άγγλος; χωρίς ν' απολέση το φλέγμα του έξηκολούθησε:

—Τόσο το καλλίτερον! θα σάς δίδω τετρακόσια φράγκα καθ' έσπέραν.

Πόσα θα επλήρωνεν εις τον Ροστάν ο επιχειρηματίας; εκείνος; θεατρώνης; αν παραδέχτο να παίξη τον «Συρανό» ο ίδιος!

Και ή κυρία Ροστάν, ή όποια άλλως; τε γράφει όραίους; στίχους; κατέχει την τέχνην της; όραίας; άπαγγελίας;. Κάποτε κατά τάς δοκιμάς; του «Συρανό» ή πρωταγωνίστρια ειχεν άσθενήσει και ή κυρία Ροστάν ανέλαβε να ύποδυθη αυτή το δύσκολον μέρος; της. Και επένυχε διότι πλην της; θεατρικής; τέχνης; κατέχει και ισχυράν μνήμην, ένθυμουμένη από στήθους; πάντας; άνεξαιρέτως; τους; στίχους; του συζύγου της.

Τρείς; ήμέρας; βραδύτερον ο ποιητής; μετημφεμένος; εις; αυλικόν του Λουδοβίκου ΙΙ' ενρίσκετο μεταξυ των κομπάρσων; επί της; σκηνής; και παρέστη τοιουτοτρόπως; μάρτυς; των ένθουσιωδών; ένδειξεων; του κοινού; αιτινες; τον κατέστησαν; διάσημον; εις τον κόσμον; όλόκληρον; εν διαστήματι; είκοσι; τεσσάρων; όρών.

*

Ο Ροστάν έμαθε μερικά Έλληνικά από Έλληνα διδάσκαλον, όταν ήτο νέος. Ο Έλλην; όντος; όνομάζετο Δημήτριος; Ζαχαρίας; άνήρ; βαθίνου;. Ο πατήρ του Ροστάν ειχεν εμπιστευθή εις τον Ζαχαριαν να επιτηρή τον υιόν του, έντοτε; δε ο Έλλην; διδάσκαλος; ειχε προειπή; ότι το παιδί; εκείνο; θα έγινε; μίαν; ήμέραν; καλός;. Όταν; άργότερα; ο Ροστάν; έγραψε; την «Σαμαρείτιδα»; έστειλε; αποσπάσματα; εις τον έν Σμύρνην; τότε; διαμένοντα; Ζαχαριαν; δια να τά; κρίνη;. Ο Ζαχαρίας; ειχε; παιδικήν; φωτογραφίαν; του Ροστάν; με κοντά; πανταλόνια; όπισθεν; της; όποιάς; ήσαν; γεγραμμένα; με; Λατινικούς; χαρακτήρας;.

Σεβαστέ; μου; διδάσκαλε;. Εις; σάς; όφείλω; την; γνώσιν; των; Έλληνικών; και; Λατινικών; γραμμάτων;.

Έδμόνδος; Ροστάν;

Η ΞΥΛΟΓΛΥΦΙΑ ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ

ΞΥΛΟΓΛΥΦΙΑ βοκθόνεχουσα τήν ζωγραφικήν... εν Ζακύνθω, ανεπτύχθη.

Τὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων—δὲν σφίζονται ἐν Ζακύνθῳ, οὐχ' ἦσαν τὰ ἀπὸ τῆς ἐκκτονταετηρίδος ἐκείνης...

δι' ὧν εὐσεβεὶς διαθέται ἐπλούτιζον αὐτούς. Τοὺς ναοὺς δὲ τούτους ἐπάσχισον καὶ πᾶσαν κατέβαλλον...

Καὶ περὶ μὲν τῶν ἔργων τῆς γραφικῆς καὶ τῶν βελτιώσεων, ἃς πρῶτοι οἱ Ζακύνθιοι ἐν τῇ ἀγιογραφίᾳ ἐπήνεγκαν...

Οἱ Ζακύνθιοι ξυλογλύφοι δὲν ἦσαν ἄμοιροι ἐγκυκλίου παιδείας καὶ ἀγωγῆς ἀξίας τοῦ ὀνόματός.

Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς ἱζ'. ἐκκτονταετηρίδος βλέπομεν ἐν Ζακύνθῳ τὰ διαπρεπέστερα ἄλλων τῆς Ἑλλάδος...

Ξυλογλύφων ἐν Ζακύνθῳ, προγενεστέρων τοῦ ἱζ'. αἰῶνος, ὀνόματα δυστυχεῶς δὲν περιεσώθησαν...

(1) Α. Χ. Ζώη. «Λεξικὸν φιλολογικὸν καὶ ἱστορικὸν Ζακύνθου». Ἐν Ζακύνθῳ 1898. Τόμ. Α' σελ. 10 ἐν λέξει «Ἀγιογραφία».

Καὶ κατὰ μὲν τὸν ἱζ'. αἰῶνα ξυλογλύφοι ἐν Ζακύνθῳ ἐργασθέντες εἰς διαφόρους ναοὺς ἀπαντῶσιν οἱ ἐξῆς:

Μοσκαίτης Ἰωάννης καὶ Παριανὸς Ἰάκωβος, ἀμφοτέρω ἐπιτροπῶν τῆς 17 Μαρτίου 1631 μετὰ τῶν ἐπιτρόπων...

τοὺς δύοσιν (οἱ ἐπιτροπῶν) τσεκίνα μεγάλα 85 καὶ δύο βαρέλες χρυσί...»

Ὁ αὐτὸς Ἰω. Μοσκαίτης ἐκ Κρήτης συνεψώνησε τῆς 26 Ἰουλίου 1652 μετὰ τοῦ ἱερομ. Χρυσουλάτου...

[Ἔπεται συνέχεια].

ΛΕΩΝ. ΚΩΝΗ

- (1) Σ' γρ. Ἰω. Φραντζῆς σελ. 392. (2) Σ' γρ. Β. Κατελάνος σελ. 5.

Ο ΓΑΛΑΝΗΣ

Εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν τῆς Νεωτέρας τέχνης, ὁ κ. Boucheny de Prandral ἐδημοσίευσε τὴν ἐξῆς κριτικὴν περὶ τῶν ἔργων τοῦ ἐν Περσείας ὁμογενοῦς εὐμεριστοῦ Δ. Γαλάνη.

Ὁ Γαλάνης εἶνε εἰς τῶν γνωστοτέρων εἰς πάσα τὰ ὀμοιοποιήσας ἡμῶν ἐφημερίδας. Τὸ Rige ἔχει λάβει παρ' αὐτοῦ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν πάντοτε ἐνδιαφερόσας εἰδήσεις...

Τὸ πρῶτον δέ, ὡς νομίζω, εἶνε ἡ σφοδρὰ κατὰ τῶν φαρμακοποιῶν ἀντίστασις. Δι' αὐτῆς ἔσκαψε τὰς ἀπάτας καὶ τοὺς δόλους...

Κατόπιν ἠκολούθησαν: Les Cueules de Bois καὶ La Rue de la Paix, ὧν ἡ ἐπιτυχία ὑπέβησε μεγάλη.

Εἰς αὐτὰς περιέγραψε μαζιζῶν διὰ λόγων καὶ συνειδήσεων μὲ τὰ σχεδιασθέντα μαζιζῶν, ἀληθῆ ἀριστοτεχνήματα κομψότητος καὶ λεπτῆς εἰρωνείας...

Ἐπιτέλους καλλιτερον τοῦ κωμικοῦ τοῦ ἐπιγραμμάτων τὴν ἀληθειάν πολλῶν ἐργοστασιαζῶν, οἷνε ἀφροντιστοῦν περὶ τῶν πρῶτων καὶ στοιχειωδεστέρων νόμων...

τοῦ κόσμου. Τοῦτο ἦτο πράγματι ἡ ἐκδικησις τῆς γυναικὸς τῆς χρησιμοποιοῦσας ὡς ὑπόδειγμα. Τὸ φύλλον αὐτὸ ἔσχε πραγματικὴν ἐπιτυχίαν...

Οἱ δύο ἐπόμενοι ἀριθμοὶ τῆς Assiette au Beurre οὐδὲν ἀνέθεκεν ὁ κ. Γαλάνης: εἶνε πλήρεις ὑψηλῆς φιλοσοφίας. Ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου (Le fils de l'homme) εἶνε ἡ νεωτεριστικὴ ἀντικατάστασις τοῦ βίου...

Ἐν δόξαμαι νὰ ἀπαριθμήσω πάντα τοὺς ἀριθμοὺς τῆς Assiette au Beurre τοὺς συντεθειμένους ὑπὸ τοῦ κ. Γαλάνη. Θὰ μνημονεύσω ἀπλῶς «Τοὺς Παριανὸς ἐν θέρει» καὶ τὰς Κλίνας (ὁ τελευταῖος, οὗτος συνίσταται ἐκ 16 λιθογραφῶν).

Ἄλλ' ὁ κ. Γαλάνης εἶνε καλλιτέχνης, δὲν δὲν τιμῶσι μόνον οἱ Γάλλοι. Ἀποτὴ δὲ μιν ἐν Βερολίνῳ καὶ ἦτο συνεργάτης τοῦ πικροτάτου γωστοῦ Lästige Blätter.

Τὰ σχεδιασθέντα μαζιζῶν καὶ μετὰ τοῦ Forain, Leand'c, Hermann Paul ἀποτελεῖ τὴν τεργὰ τῶν καλλιτεχνῶν, οἷνε: ἐδημοσώθησαν ἐν εἶδος καὶ ἔδωκαν προσωπικότητα εἰς τὰ ἔργα των.

Ὁ Γαλάνης δὲν εἶνε μόνον σχεδιαστής, ἀλλὰ πρὸ παντός καὶ ζωγράφος. Εἶνε τὴν ἔκθεσιν τῆς Κοπενάγης ἐξέθηκεν ἡδὴ λίαν ἀξιοσπούδατος ἐλαιογραφίαν: «Ἡ ἔσθλας ἐκ χρυσοῦ μετεμριεζμένων».

Ἦδη προσεκήθη νὰ ἀποστέλλῃ σχεδιασθέντα καὶ εἰς τὸ πρῶτον φύλλον τῆς Γερμανίας, τὸ «Simplicissimus» τοῦ Μοράου. Εἶνε δὲ καὶ τακτικὸς συνεργάτης τοῦ Lästige Blätter τοῦ Βερολίνου.

Ε. Ίωαννίδου.

Τούρκοι παίχτη.

ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΑ

Γιατρός (πρὸς γεροντοκόρην.—Ναί, τὸ καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ παντρευόσασθε ἀμέσως.

Γεροντοκόρη.—Λέτε; Καλά, κύριε Δόκτορ, παντρευθῆτέ με σεῖς λοιπόν.

—Ἡμεῖ; οἱ γιατροί, δεσποινίς, γράφομε τὰ γιατρικά ἀλλὰ δὲν τὰ πέρνομε οἱ ἴδιοι.

Πεθερὰ (ἐπισκεπτομένη τὸν γαμβρὸν της).—Καὶ ποῦ πηγαίνεις μαζί μου καλλιτέρα, ὅταν ἔρχομαι στὸν τόπο σας;

—Εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου!

—Τελευταίως εἶχα κλείσῃ τὴν κάσσα μου καὶ δὲν μποροῦσα νὰ τὴν ἀνοίξω.

—Καὶ τί ἔκαμες;

—Εἶπα τῆς γυναίκας μου, ὅτι ἐκεῖ μέσα εἶνε μερικὰ γράμματα παλῆοῦ μου ἔρωτος καὶ εἰς δέκα λεπτὰ ἄνοιξε τὴν κάσσα.

Ἔνας (θνυμομένος).—Ὁ γυιὸς σου πρὸ ὀλίγον μοῦ ἔφοξε μὰ πέτρα καὶ παρ' ὀλίγον νὰ μὲ κτυποῦσε.

—Ἐπλατε ὅτι δὲν οἶς ἐπέτυχε;

—Νομίζω πῶς ἔτσι εἶπα!

—Τότε δὲν ἦταν ὁ γυιὸς μου.

Ἐν τῷ πλημμελειοδικεῖο.

Ὁ πρόεδρος πρὸς τὸν κατηγορούμενον, ὅστις κατεδικάσθη εἰς δέκα πέντε μηνῶν φυλάκιαν:

—Ἔχεις τίποτε νὰ προσθέσῃς;

—Νὰ προσθέσω! τί λές, κύριε πρόεδρε. Ἐγὼ ἔλεγα νὰ ἀφαιρέσω μάλιστα.

Ε. Ίωαννίδου.

Προσωπογραφία.

Β. Κοντοπούλου.

Ὁ θάνατος τοῦ Ἁγωνιστοῦ.

Ο ΜΩΡΕΑΣ

Ὁ κ. Μαρσέλ Κουλόν, ἐκ τῶν γνωστοτέρων Γάλλων κριτικῶν, γράφας ἐσχάτως καὶ εἰς τὸν «Γαλιτὴν Ἑρμῆν» κριτικὴν περὶ τοῦ ἔργου τοῦ Μωρεᾶ, ἡ ὁποία ἐπροξένησε πολλὴν αἰσθησίν, ἔγραψε τὸν ἑξῆς ψυχολογικώτατον χαρακτηρισμὸν τοῦ Μωρεᾶ ὡς Ἑλληνος ποιητοῦ.

«Θεσπεσίως γυμνόν, ὡς τὰ παιδία καὶ ὡς οἱ θεοί, τὸ ἔργον τοῦ Ζᾶν Μωρεᾶ προβαλεῖ, ἀξιοί, δέχεται ἀνέτως τὸ ἔνδυμα τῆς κριτικῆς. Ἡ πλουσία αὐτῆς πηγὴ αἰσθητικῆς ἀπολαύσεως δύναται νὰ ἰκανοποιήσῃ τὴν δίψαν τοῦ φιλοσόφου καὶ τοῦ γλωσσολόγου. Ἀνίηζει ἀπὸ κοινοῦ εἰς τοὺς ἐπιστήμονας καὶ καλλιτέχναις.

Καὶ ἰδοὺ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς προβάλλεται τὸ ἐρώτημα: Πῶς συγγραφεὺς μὴ γεννηθεὶς, μηδὲ ζήσας κατὰ τὴν πρώτην του νεότητά ἐν Γαλλίᾳ, πῶς ὄν τὸ ὅποιον διάφορος οὐρανὸς ἀπὸ τὸν Γαλλικόν, διάφορος γλῶσσα ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν, ἐμήσαν μέχρι καὶ πέραν τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας εἰς τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως καὶ τῆς διανοίας, κατορθώσῃ νὰ γείνη ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἢ τέσσαρας σοφωτέρους χειριστὰς τοῦ Γαλλικοῦ λόγου;

Διότι ἀπὸ τὰς «Σύρταις» μέχρι τῶν «Στροφῶν» ποτὲ τὰ μυστικά τῆς γλώσσης μας δὲν κατεκτήθησαν τελειότερα, οὐδεὶς ποτὲ ἠρύσθη ἐξ αὐτῶν πλουτομγαλιέτερον καὶ βαθύτερον ἀπὸ τὸν Παπαδιαμαντόπουλον. Πρέπει νὰ διακρίνῃ κανεὶς καθαρά ἕως τὰ πλέον κρυφὰ ἐλατήρια τοῦ μηχανισμοῦ τοῦ ἔργου; καὶ μὲ τοῦτο ἔννοσθαι τὴν ἀδιάσπαστον ἀλληλουχίαν, τὴν ἐνότητά τῆς μορφῆς καὶ τῆς οὐσίας — πρέπει νὰ μὴ ἀγνοῖ κανεὶς τίποτε ἀπὸ τὴν τεχνικὴν ἐνὸς Ρακίνα καὶ ἐνὸς Λαφονταίνου, ἐνὸς Σατοβριάνδου καὶ ἐνὸς Οὐγκὸ διὰ τὰ σχηματικὰ ἰδέαν ἀκριβῆ τῆς θαυμαστῆς ἐπιστήμης τοῦ Μωρεᾶ.

Υπάρχουν ὁμοιότητες μεταξὺ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τῆς ἰδικῆς μας, μεταξὺ τῆς μεθόδου κατὰ τὴν ὁποίαν ὀδηγεῖται ἡ σκέψις εἰς τὰς Ἀθήνας

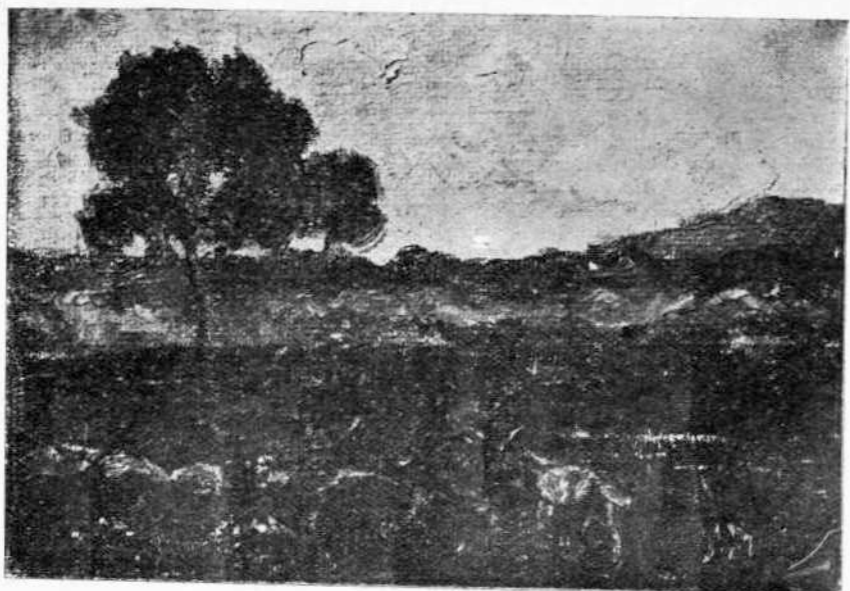
καὶ εἰς τὸ Παρίσι; Χωρὶς νὰ εἶμαι φιλόλογος, τὸ πιστεύω. Γνωρίζω ἀρκετὰ τὸ ἔργον τοῦ Μωρεᾶ διὰ τὰ διδάω ὅτι δὲν εἶνε ἀποκλειστικῶς Γαλλικόν ὅτι ὑπάρχει εἰς αὐτὸν κατὰ τὸ ὅποιον δὲν ἀπαντᾶται οὔτε εἰς τοὺς καλλιτέρους μας ποιητὰς ἢ πεζογράφους: εἰς ἕνα Φρανς, ἕνα Ἀνρί ντε Ρενιέ, ἕνα Ρεμὺ ντε Γκουρμόν, ἕνα Μωρίς Μπαρρέ, ἕνα Καρ. Μωρράς, ἕνα Ἰουλ. Ρεννάρ. Τί ἄλλο λοιπὸν θὰ εἶνε τοῦτο παρὰ ἕν στοιχεῖον Ἑλληνικόν, Ἀτικόν, τὸ ὅποιον ὁ Μωρεᾶς ἔφε-
ρεν ἀπὸ τὴν πρώτην του πατριδα;

Ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν του ἀντίληψιν διακρίνεται ὁ Μωρεᾶς, καὶ εἶμαι εὐτυχῆς ὅτι τὸ ἔθνικόν αὐτὸ χαρακτηριστικόν του τονίζω σήμερον πρὸς τοὺς σημετα-
τριώτας του.

Ὅσοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν Γαλλικὴν του παιδείαν, ἀγαπῶντες συγχρόνως τὴν λογοτεχνίαν τοῦ τόπου των, δύναται νὰ θεωροῦν τὸν Μωρεᾶ ὡς σύνδεσμον μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Γαλλίας. Εἰς τὸν τρόπον μὲ τὸν ὅποιον αἰσθάνεται καὶ ἐκφράζεται, ὑπάρχουν ἰδιότητες μυστηριώδεις δι' ἡμᾶς τοὺς Γάλλους κριτικούς. Ἐπικαλούμεθα πρὸς τοῦτο τὴν βοήθειαν τῶν Ἑλλήνων συναδέλφων μας.

Ἀκόμη καὶ εἰς τὰ ἐντελῶς τελευταῖα ἔργα του ὁ Μωρεᾶς δὲν ἠθέλησε νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν χρῆσιν τῆς γραμματικῆς ἀναστροφῆς, χρῆσιν ἡ ὁποία ἐξέλιπεν ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν φιλολογίαν μαζὴ με τὸν Βολταῖρον καὶ τὸν Διδερό, καὶ τὴν ὁποίαν οἱ ρομαντικοὶ ἤξισαν ὅτι ἀπέρριψαν ὡς σκωρίαν.

... Ἀλλὰ μήπως καὶ ἡ νευρώδης συντομία, ἡ ὁποία χαρακτηρίζει τὴν μεγαλοφυΐαν τοῦ Μωρεᾶς δὲν εἶνε δῶρον τῶν σημερινῶν Ἀθηναίων, καθὼς ὑπῆρξε δῶρον τῶν μεγάλων των προγόνων; Δὲν εὐρίσκειται εἰς τὰς θελκτικὰς λαϊκὰς παραδόσεις, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὰς Cantilenes, εἰς τὰ κλέφτικα τραγούδια τὰ ὁποῖα ὁ Μωρεᾶς ἐμμύθη με τὸσον ζῆλον εἰς περὶ καὶ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ
ΕΚΘΕΣΙΣ
ΖΑΠΠΕΙΟΥ

Άγγ. Στεφάνου.

Άγρός.

(Φωτογραφία
Σπ. Κοκκόλη).

ΜΑΡΚΟΣ ΤΟΥΑΙΝ

Ν ηλικία 75 ετών απέθανεν ὁ διάσημος Ἀμερικανὸς σατυρογράφος Σαμουὴλ Κλέμενς, γνωστὸς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Μάρκος Τουαίν. Ὁ θάνατός του προήλθεν ἐξ ἰλαρᾶς, καί

εἶνε πολὺ περιεργῶς ἢ σύμπτωσις νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ ἰλαρὰν αὐτός, ὅστις ἐσκάρπισε κατὰ τὴν ζωὴν του τόσῃν ἰλαρότητά καὶ ὅστις ἀπέθανε γελῶν.

Γενικὴν καὶ βαθυτάτην θλίψιν ἐπροκάλεσεν ἐν Ἀμερικῇ ὁ θάνατος τοῦ Μάρκου Τουαίν, ὡσεὶ νὰ ἐπρόκειτο περὶ μεγάλης τινὸς ἔθνικης καταστροφῆς. Τὸ γεγονός εἶνε εὐεξήγητον ἂν ἀναλογισθῇ τις ὅτι ὁ Μάρκος Τουαίν ἐπὶ πενήκοντα ὅλα ἔτη σκορπιζῶν τὰς θαυμασίας ἀκτινοβολίας τοῦ σπινθηριβόλου πνεύματός του, εἶχε καταστῆ ἀντικείμενον λατρείας οὐ μόνον εἰς τὰς ἀνεπτυγμένους τάξεις, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλους τοὺς κύκλους τῆς Ἀμερικανικῆς ζωῆς.

Ὁ θάνατος συνέβη ἐν τῇ ἐπαύλει του εἰς τὸ Ρέδδιγκ τοῦ Κοννέκτικουτ. Κατὰ τὴν μακρὰν του ἀσθένειαν καὶ εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ἀγωνίας του δὲν ἔλειψεν οὐδὲ στιγμὴν ἀπὸ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἀσθενοῦς ἢ μὴν ἀπομείνασα κόρη του Κλάρα μετὰ τοῦ συζύγου τῆς Γαβριηλοβίτς, κλειδοκουμβαλιστοῦ. Ἐλάτρευε τὸν πατέρα τῆς ἢ Κλάρα καὶ ἐκείνου πάλιν πρὸς αὐτὴν ἡ στοργὴ ἦτο ἀπειράγματος. Οἱ ἰατροὶ ἰσχυρίσθησαν ὅτι ἂν ὁ ἀσθενὴς ἀντέσχεν εἰς τὴν προσβυλὴν περισσότερον ἀπὸ ὅ,τι ἐπέτρεπεν ἡ ἀρεϊλικὸς φύσις τῆς νόσου, τοῦτο ὀφείλεται κατὰ μῆκος εἰς τὴν ἐγκαρδίωσιν ἢ τῷ ἔδιδεν ἢ ἀφο-

σίως τῆς φιλοστέργου θυγατρὸς καὶ εἰς τὴν εὐχαρίστησιν ἢν ἐκ τούτου ἰδοκίμαζεν.

Ὀλίγας ὥρας πρὶν ἀποθάνῃ ἠοθάνην ἐγγιζούσας τὰς ἑσπέρους στιγμὰς του, καὶ χωρὶς νὰ ἀπεβάλῃ καθόλου τὴν ὀλυμπίαν γαλήνην του ἐζήτησε καὶ ἔγραψε μετὰ πολλοῦ κόπου ἐπιστολὰς τινὰς, ἐπίσης δὲ ὑπέγραψεν ἐν τίσιν 50,000 φράγκων ὑπὲρ τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Ρέδδιγκ, ἧς ὑπῆρξεν ὁ ἰδρυτής.

Μέχρι τοῦ σκότους τοῦ θανάτου ἐτήρησεν ὁ μέγας οὐμοριστὴς δικαιωσάτην τὴν διάνοιάν του καὶ οὐτε ἐγκατέλιπε καθόλου τὴν συνήθη φαιδρολογίαν του, οὐδὲ ἐνεκράθησαν πρὸ τῆς ζωῆς αἱ ἀναλαμπαὶ τοῦ εὐθύμου πνεύματός του. Ἐγέλα καὶ ἠσταιεύετο μὲ τοὺς ἰατροὺς του ὅπως ἐπίσης καὶ μὲ τοὺς ὑπῆρέτας του, καὶ συνέβη πλέον ἢ ἀπαξ κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἰατρικῆς ἐξετάσεως ἢ τῆς ἐπισκέψεως τῶν ἀρραίων φίλων του νὰ παριστᾷ ὁ μετ' ὀλίγων νεκρικός θάλαμος τὴν χαριστάτην εἰκόνα τῶν φιλικῶν συγκεντρώσεων, τῶν ὁποίων ἦτο ἡ ψυχὴ καὶ ἡ χάρις.

Οἱ ἰατροὶ εἶχον ἀπαγορεύσει αὐστηρῶς τὸ κάπνισμα εἰς τὸν ἀσθενῆ. Ἀλλ' ὁ Μάρκος Τουαίν οὐδέποτε ὑπήκουσεν εἰς τὴν ἀπαγορεύσιν, καὶ ἐκάστην φορὰν καθ' ἣν τὸν παρετήρουν διὰ τοῦτο οἱ ἰατροὶ ἔδιδον ἀφορμὴν εἰς κᾶποιον νέον εὐθυμολόγημα. Τὸ τελευταῖον του σιγᾶρον ἐκάπνισε μίαν ὥραν πρὶν ἀποθάνῃ.

Πολλοὶ ἐκ τῶν Εὐρωπαίων δὲν εὐρίσκουν εἰς τὰ διηγήματα τοῦ Τουαίν εὐθυμογραφικὴν ἀξίαν. Καὶ ἴσως δὲν ἔχουν ἄδικον. Διότι ὑπάρχει διαφορὰ μεταξὺ τῆς Εὐρωπαϊκῆς καὶ τῆς Ἀμερικανικῆς εὐθυμογραφίας. Οἱ συνειθισμένοι εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν, εὐρίσκουν πολὺ ὀλίγον πνεῦμα εἰς τὴν εὐθυμογραφίαν τοῦ Νέου Κόσμου.

Ὁ Τουαίν δὲν ἔγραφε μόνον, ἀλλ' ἔδιδε διαλέξεις, ἐξεφώνει προπόσεις, αἰτίνας ἐσχολιάζοντο καὶ προεκάλουν γέλωτας πολλὰκις Ὀμηρικῶς. Ὅσακις ἰδίως ἀπετύγγανεν εἰς τὰς κερδοσκοπικὰς ἐπιχειρήσεις, ἀνεπλήρου τὰς ζημίας διὰ τῶν κερδῶν τῶν διαλέξεων.

Ἐκ τῶν πολλῶν διηγημάτων του χαρακτηριστικώτερον εἶνε ἡ «Ἀνακάλυψις τῆς Ἀμερικῆς». Τὸ τελευταῖον βιβλίον του εἶνε μία ἀνάλυσις τῶν ἀρχῶν τῆς περιφέρειας Ἐπιστημονικῆς Χριστιανικῆς ἐκκλησίας, ἣν εὐφύεστατα σατυρίζει.

Τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ἡμέρας διήρχετο ἐσχάτως εἰς ἐν λαμπρὸν κρεβάτι ὑπερέχονσιμευε συγχρόνως καὶ ὡς γραφεῖον. Ἐκεῖ ἔγραψε τὴν αὐτοβιογραφίαν του, ἐν ἣ ὁμιλεῖ διὰ τὴν τέχνην, τὴν πολιτικὴν, τὰ ταξιδία του κλπ.

Ἡ ζωὴ του βρῖθαι ἐξ ἀνεκδύτων, τὰ ὅποια εἶνε ἀκόμη εὐθυμότερα καὶ ἀπὸ τὰ διηγήματά του.

Τὰ μέχρι τοῦδε γνωστὰ ἐκ τῆς ζωῆς καὶ περὶ τῶν διαφορῶν ἐκκεντροτήτων τοῦ Μάρκου Τουαίν συμπληροῦνται διὰ τῆς ἐσχάτης ἐκδοθείσης βιογραφικῆς σημειώσεως περὶ αὐτοῦ, τῆς ὀφειλομένης εἰς τὴν γραφίδα τοῦ καθηγητοῦ Χένδερσον.

Ὁ Χένδερσον ἐγνώρισε τὸν Τουαίν ὅταν μετέβαινεν ἐξ Ἀμερικῆς εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ὁξφόρδης εἶχεν ἀπονεύσει εἰς αὐτὸν τὸν τίτλον τοῦ ἐκτάκτου καθηγητοῦ καὶ ὁ Τουαίν διέπλεε τὸν Ὠκεανόν, ὅπως λαβῆ ἐπισήμως τὸ χρίσμα τῆς καθηγησίας ἐν Ὁξφόρδῃ.

Συνωδνεύετο ἐντὸς τοῦ ἀτμοπλοίου παρὰ τῆς θυγατρὸς του, ἢ ὅποια κατόπιν πολλῶν παρακλήσεων τῷ ἀπέσπασε τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι δὲν θὰ ἐπεχειρεῖ νὰ κάμῃ καμμίαν ἐκκεντροκότητα.

Κατὰ τὴν διάρκειαν ὅμως τοῦ ταξιδίου ὁ Τουαίν συνήνεσε νὰ γράψῃ μερικὰς σκέψεις εἰς τὰ λευκάματα τινῶν τῶν συνεπιβατῶν του καὶ μίαν ἡμέραν ὁ Χένδερσον τὸν συνέλαβεν ἰπ' αὐτοφώρῳ γράφοντα τὰ ἑξῆς :

«Ἡ ἀλήθεια εἶνε τὸ πολυτιμότερον τῶν ἀγαθῶν μας. Ἄς κάμνωμεν λοιπὸν οἰκονομίαν αὐτῆς».

Ὅταν ὁ Τουαίν ἔφθασεν εἰς τὸ Λονδίνον κάποιος τῷ ἀπέστειλε τὴν φωτογραφίαν του μετὰ τὴν ἑξῆς σημείωσιν :

«Εἶνε ἡ φωτογραφία μου. Δὲν σὰς κάμνει ἐντύπωσιν ἢ ὁμοιότης, τὴν ὁποίαν ἔχει μαζὶ σὰς ;»

Ὁ Τουαίν τῷ ἀπήντησεν.

«Κύριε, ἡ φωτογραφία σας μοῦ ὁμοιάζει περισσότερον ἄφ' ὅ,τι ὁμοιάζω ἐγὼ πρὸς τὸν ἑαυτὸν μου. Διὰ τοῦτο τὴν ἔβαλα ἐντὸς πλαισίου καὶ τὴν ἐκρέμασα εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἀντὶ καθρέπτου διὰ νὰ ζυρίζωμαι ἐκάστην πρωίαν ἐνώπιόν τῆς».

Μίαν ἄλλην ἡμέραν ὁ Τουαίν ἔγραψε τὰ ἑξῆς: «Μὴ λέγητε ποτὲ ψεῦμα ἀνωφελῶς, διότι πιθανὸν νὰ τὸ χρειασθῆτε μίαν ἡμέραν !»

Ὅταν δὲ ὁ Παῦλος Μπουρζέ εἶχε γράψῃ ὅτι εἰς τὴν Ἀμερικὴν κανεὶς δὲν γνωρίζει τὸν πάππον του, ὁ Τουαίν τῷ ἀπήντησεν.

«Ἴσως οἱ Ἀμερικανοὶ νὰ μὴ γνωρίζωσι τὸν πάππον των. Ἀλλ' οἱ Γάλλοι οὐδέποτε γνωρίζουν ποῖος εἶνε ὁ πατήρ των !»

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΖΑΠΠΕΙΟΥ

Ν. Γεωργαντί.

Οἱ Ἀπόκληροι.

(Φωτογραφία Σ. Κοκκόλη).

λοντισμού. Ἐκτός ἄλλων ἀπήντησαν ὁ Δ' Ἀνούντζιο, Μωκλιάρ, Ἄδα Νέγρη, Ἐλένη Βακαρέσκιο, Π. de Regnier, Jules Bois κ.λ.π.

*

Ὡς συμπλήρωμα ἢ μᾶλλον πρόλογον τῆς μελέτης του περὶ τῆς Γλώσσης τοῦ Ἑλληνος ἐξέδωκεν ὁ κ. Γ. Χασιώτης δύο Διαλέξεις αὐτοῦ περὶ τῆς ἐξελίξεως τῆς Ἑλλην. γλώσσης κατὰ τὴν ἀρχαίαν Ἀλεξανδρινὴν καὶ Βυζαντικὴν περίουον. Γεγραμμένοι μετὰ ὕγιους ἀντιλήψεως, συνηγοροῦν ὑπὲρ τῆς καθαρευούσης. Ὁ κ. Χασιώτης κηρύσσει ὡς δόγμα ὅτι ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶνε ἐνιαία τις ὕλη, ζῶσα καὶ κλιθευμένη τοεῖς ὅλας γλιετηρίδας χωρὶς νὰ ἀποκάμῃ καὶ νὰ ἐξασθενῇ, παραμένουσα δὲ παντοε σχεδὸν ἡ αὐτὴ, ἐλαχίστας λαμβάνουσα ἐναλλαγὰς καὶ διαλεκτικὰς ἀλλοιώσεις μὲ τὰς ἐθνικὰς ἐπιρράσεις καὶ κατ' αὐτοὺς τοὺς πλέον σκληροὺς χρόνους. Ἐν τῆλει ἐπισυνάπτεται κατάλογος τῶν ἑλληνικῶν γραμματικῶν ὅσαι ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κων)πόλεως μέχρι τοῦ 1840 ἐξεδόθησαν. Φρονῶν ὁ κ. Χασιώτης ὅτι ἡ ἐπισκόπησις τῆς γραμματικῆς κινήσεως οὐκ ὀλίγον συντελεῖ εἰς τὴν διαφώτισιν τοῦ γλωσσικοῦ ἡμῶν ζητήματος, καταγράφει τὰς 178 ἑλληνικὰς γραμματικὰς τὰς γεγραμμένας εἴτε ἑλληνιστὶ εἴτε εἰς ἄλλας γλώσσας.

*

Ἐπὶ τοῦ ἐν Ἡρακλείῳ κ. Γ. Χατζιδάκι ἐξεδόθη μακρὰ λαογραφικὴ μελέτη περὶ Κρητικῆς μουσικῆς καὶ ὀρχήσεως. Οἱ Κρητικοὶ χοροὶ, γαλακτώτατοι, πολυσύνθετοι, ρυθμικοὶ, ζωηρότατοι, εἶνε εἰσέτι ἀνερευνητοί. Θὰ ἀποδειχθῇ σὺν τῷ χρόνῳ ὅτι ἔχουν συγγένειαν μὲ τὸν Πυρρίχιον, διὰ τὴν εὐρυθμίαν, εὐκίνησιαν καὶ τεχνικὴν σύνθεσιν αὐτῶν. Ὁ κ. Χατζιδάκις δίδει διὰ τῆς μελέτης του πλήρη εἰκόνα τῶν θαυμασιῶν αὐτῶν χορῶν καὶ τῶν ἀσμάτων, εἰς τὰ ὅποια κατοπτρίζεται ἡ μεγάλη καὶ εὐγενὴς ψυχὴ τοῦ Κρητικοῦ λαοῦ.

*

Ἐπὶ τὸν τίτλον «Les hommes et les ansres» ἀπὸ τριῶν ἡδὴ μηνῶν ἤρξατο ἐκιδόμενον ἐν Παρισίαις ὑπὸ πλειάδος συγγραφέων παγκόσμιον εἰκονογραφικόν **Βιογραφικὸν Λεξικὸν τῶν συγχρόνων** καὶ τοῦ ὁποῖου ὁ πρῶτος τόμος ἐξεδόθη ἤδη, περιλαμβάνων τοὺς διαπρεπεστέρους ἐν ταῖς ἐπιστήμαις, φιλολογίᾳ, γράμμασι καὶ τέχναις, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γνωστοτάτου ἐπιστήμονος κ. Μάρτεβιλ.

Ἡ φιλολογικὴ αὐτὴ ἐταιρεία κατέθηκε περὶ τὰς τριακοσίας χιλ. φρ. ὡς κεφάλαιον, ὅπως καταρτισθῇ εἰς ὀκτὼ ὀλοκλήρους τόμους, μὴ φειθεῖσα δὲ δαπανῶν διώρισεν εἰς πάντα τὰ εὐρωπαϊκὰ κέντρα συντάκτας, ἀντιπροσώπους ἐκ τῶν εἰδότην τὴν ἀξίαν ἐκάστου μνημονευομένου ἐν τῷ ῥηθέντι λεξικῷ. Ἐν Ἀθήναις καὶ καθ' ὅλην τὴν Ἀνατολὴν ἀντιπρόσωπος εἶνε ὁ παρ' ἡμῖν συνάδελφος κ. Δ. Ζωγραφίδης. Ἰδιαιτέρᾳ ἐκδοσὶ ἀφορᾷ τὰς Ἐπιφανεῖς γυναῖκας.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

«**Νέον Πνεῦμα**». — Τεύχος Ἀπριλίου. Περιεχόμενα: Διάσημος Ἀγγλὶς ἐν Κων)πόλει, ὑπὸ Σ. Δὲ Βιάζη. — Ἀγνουσιατικὴ νύχτα (ποίημα Ἀλφρέδου δὲ Μυσέ). — Ἡ μεγάλη ἐβδομάς ἐν Ἀθήναις, ὑπὸ Ἀθ. Γαϊτανοπούλου. — Μισοφύγγαρον καὶ δικέφαλος. — Γράμματα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ὑπὸ Δ. Ι. Καλογεροπούλου. — Σαντεκλέρ, ὑπὸ Η. Πίντζα. — Ποιήματα, διηγήματα, σημειώσεις τοῦ μηνὸς κλπ. Ἐν Κ)πόλει.

*

«**Ἀνεμώνη**». Μηνιαία φιλολογικὴ ἔκδοσις. Διευθυντὴς Ἰούλιος Ναρκισσός. Δημοσιεύει ἔργα ὀμίλου νέων ποιητῶν.

*

Ἡ ἐν Κρήτῃ ἐκιδόμενη ἐφημερίς «**Ἰδὴ**» ἀναδημοσιεύει ὀλοκλήρον τὴν ἐν τῇ «Πινακοθήκῃ» δημοσιευθεῖσαν μελέτην τοῦ ἐγκρίτου συνεργάτου ἡμῶν κ. Δε-Βιάζη περὶ Κρητικῆς ψαλμωδίας ἐν Ἑπτανήσῳ.

*

Λαογραφία. — (Τεύχος Δ'.) Περιεχόμενα: Ἀγνεῖας πείρα, ὑπὸ Ἀδ. Ἀδαμαντίου, μελέτη ἀναπερομένη εἰς τὰς παραδόσεις ἐν τῇ χριστιανικῇ ἀρχαιολογίᾳ. — Δύο Βυζαντινὰ κάλαντα, παλαιὰ καὶ νεώτερα αἰνίγματα, ὑπὸ Παπαδοπούλου Κερουμῆος — Ἄσματα δημοτικὰ Σωζοπόλεως. — Τροσικαὶ παροιμίαι. — Λαογραφικὴ ἐπιθεώρησις τῶν περιοδικῶν, ὑπὸ Ν. Πολίτου.

ΑΡΓΕΛΛΟΝΤΑΙ:

«**Παρνασσός**». Ἑβδομαδιαία ἐπιθεώρησις, λαϊκοῦ τύπου, ἀνιμορφωτικὴ, μὲ πρωτότυπον ὄλην. Διευθυντὴς Παν. Ξένος.

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

Νισσοῦ. — Εἶνε περιττὸν νὰ ἐκθίσζετε διὰ παρακλήσεων εἰς βιβλιοκρίσιαν. Ἡ «Πινακοθήκη» χάριτων ἀναγνωστῶν τῆς κυρίως ἢ χάριτι τῶν συγγραφέων, μετ' ἐπιμελείας, δι' ἣν καυχᾶται, ὑπὲρ πάντων ἄλλο, περιοδικὸν κάμνει μνεῖαν παντός ἀξίου λόγου ἔργου ἐκιδιδόμενου Ἑλληνιστὶ, μὴ ἀποβλέπουσα καθόλου εἰς ἀντιπαθείας ἢ συμπαθείας. Δι' αὐτὴν εἶνε ὑποχρέωσις ἢ ἀναγγελία τῆς ἐκδόσεως ἐνός βιβλίου. Ἀλλὰ δικαίωμα αὐτῆς νὰ τὸ κρίνῃ, νὰ τὸ ἀξιῶσθι ἐπαίνων ἢ κατακρίσεως. Στείλατε τὸ βιβλίον σας. Ἄν θὰ τὸ ἐξάρωμῃν ἢ θὰ τὸ εἰρωνευθῶμεν, ὡς φρεῖσθε, δὲν ἡμφοροῦμεν νὰ σὰς εἴπωμεν τίποτε. Θὰ κρίνῃ ὅπως τοῦ ἀξίζει. Μνεῖα ὅπως δῆποτε θὰ γίνῃ διὰ λόγους βιβλιογραφικῆς ἐνημερότητος.

*

Περιέρωφ. — Ὁ ἀποθανὼν ἀκαδημαϊκὸς ὀποκόμης Μελχιὸρ δὲ Βωγκὲ (Vogué) ἐγεννήθη εἰς τὴν Νίκαιαν τῷ 1848. Μετέωχε τοῦ πολέμου τῷ 1870, ὅτε καὶ ἐπληρώθη. Ὑπηρέτησεν ὡς διπλωμάτης, ἐξελέγη δὲ καὶ βουλευτῆς. Ἐδῆμοσιεύσε μελέτας περὶ Συρίας, Παλαιστίνης, τοῦ Ἀγίου Ὄρους, ἡσολήθη δὲ εἰς Ἀνατολικὰς ἱστορικὰς μελέτας. Ἀλλὰ ἔργα του εἶνε ὁ Ὑῖος τοῦ Μεγ. Πέτρου, ὁ Μαζέππας, ἱστορίαι τοῦ χειμῶνος, τὸ Ρωσικὸν μυθιστόρημα κλπ. Ἀκαδημαϊκὸς ἐξελέγη τῷ 1888.

*

Α. Ν. Ἐνταῦθα. Τὰ «**Παραμυθία**» εἶνε πράγματι μονότονα. Δύο ἐξ αὐτῶν πιθανώτατα νὰ δημοσιεύσωμεν πρὸς ὄχως, ἐὰν βεβαιωθῶμεν ὅτι ἔως τότε θὰ εἶνα ἀνέκδοτα.

ΤΟ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΝ

Προκηρύττει

Διαγωνισμὸν πρὸς ἀποστολὴν εἰς τὴν Ἑσπερίαν ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τοῦ Ἀθερωφείου κληροδοτήματος ἐπὶ μίαν τριετίαν καὶ ἐπὶ μηνιαία ὑποτροφία φρ. 300, ἐνός ἀποσοίτου τῆς Γραφικῆς δι' εὐρυτέρας σπουδὰς καὶ ἐνός διπλωματοῦχου τῆς Σχολῆς τῶν πολιτικῶν Μηχανικῶν πρὸς σπουδὴν τῆς Τεχνικῆς Μηχανικῆς.

Ὁ διαγωνισμὸς ἄρχεται διὰ μὲν τοὺς ἀποφοίτους τῆς Γραφικῆς τὴν 10 Μαΐου, διὰ δὲ τοὺς διπλωματοῦχους τῆς Σχολῆς τῶν Π. Μηχανικῶν τὴν 27 Μαΐου ε. ἔ.

Δεκτοὶ εἰς τὸν διαγωνισμὸν εἰσὶ οἱ ἀπὸ τοῦ 1908 ἀποφοιτήσαντες, ἐξετασθήσονται δὲ οἱ μὲν ἀπὸ τῆς Σχολῆς τῶν Π. Μηχανικῶν.

α'.) Εἰς τὴν θεωρητικὴν μηχανικὴν (ἐγγράφως καὶ προφορικῶς).

β'.) Εἰς τὴν Μηχανολογίαν καὶ τὴν ἄτμομηχανικὴν (ἐγγράφως καὶ προφορικῶς).

γ'.) Εἰς τὰς σιδηρὰς γεφύρας (ἐγγράφως καὶ προφορικῶς).

δ'.) Εἰς τὴν Γερμανικὴν γλῶσσαν.

Οἱ δὲ τῆς γραφικῆς.

α'.) Εἰς τὴν ἐλαστογραφίαν (γυμνὸν ἐκ τοῦ φυσικοῦ).

β'.) Εἰς τὴν σκιαγραφίαν (σπουδὴ νυκτερινοῦ γυμνοῦ).

γ'.) Εἰς τὴν Γερμανικὴν γλῶσσαν.

Λεπτομερεῖς πληροφορία παρέχονται καθ' ἐκάστην εἰς τὸ γραφεῖον ἀπὸ 8—11 π. μ.